Núria Port, mestra: «L'escola de Viladamat dinamitza i fa bategar tot el poble»

La mestra d'Educació Infantil explica quins són els avantatges i els inconvenients d'una escola rural

Núria Port és mestra des de fa nou anys.

Núria Port i Tarrés (Girona, 1986) té les arrels a Sant Pere Pescador i resideix a l'Armentera. És mestra des de fa nou anys i la seva especialitat és Educació Infantil. Ha treballat a les escoles Josep Pous i Pagès de Figueres i Pompeu Fabra de Llançà, i el curs 2009-2010 es va establir al'Escola Puig Segalar de Viladamat. Fa sis anys que està a càrrec de la secretaria de la ZER Tramuntana (escoles de Ventalló, Viladamat i Vilamacolum).

En aquesta entrevista, parla dels avantatges de treballar en una escola rural i de quins són alguns inconvenients amb què topa aquest model d'escola. També explica com va decidir ser mestra i què és allò que més li agrada de la seva feina.

Com és l'escola de Viladamat?

El primer dia que hi vaig arribar, en Miquel Payaró, el director, que encara exerceix com a tal, me la va definir com una escola petita, pública i de poble. L'escola de les tres P, va dir ell. Hi estic totalment d'acord. L'escola dinamitza i fa bategar el poble i és centre neuràlgic de moltes activitats que hi extrapolen. És també una escola molt familiar.

Quants alumnes hi ha?

Actualment hi ha un total de 48 nens i nenes i cal dir que és dels anys més nombrosos d'alumnat.

I quants mestres?

Som quatre mestres, ja que és una escola cíclica. En Miquel Payaró; la Sandra Garcia, també secretària de l'escola; la Irene Vila i jo. Sempre diem entre nosaltres que som una segona família, ja que fa molts anys que treballem plegats, passem moltes hores junts i la confiança és màxima.

Quins són els avantatges d'una escola rural?

Moltíssims. La familiaritat i el fet que el nombre d'alumnes és reduït. Aquesta situació possibilita un acompanyament més encarat a les característiques individuals de cada un dels alumnes. També el fet que el claustre és petit i la informació entre mestres és gairebé instantània. Som pocs mestres i el nostre horari marca unes hores de treball personal. Per tant, ens hem de cobrir o fer suports entre nosaltres i això fa que tots tinguem a tots els nens i nenes com a alumnes. Ens coneixen i ens tenen com a referent a tots.

Com s'organitzen per tenir diferents nivells en una mateixa aula?

És un luxe, encara que comporti més feina d'organització i preparació prèvia. Els alumnes que van més avançats, encara que se'ls encomanin tasques per al seu nivell, tenen la possibilitat d'anar reforçant aprenentatges i a aquells que els costa més tenen el confort que a la classe encara n'hi ha que van més endarrere perquè són més petits i això fa que no es desmotivin i que puguin anar consolidant al seu ritme tot allò que aprenen.

Els petits aprenen dels grans?

El fet de ser pocs alumnes facilita que es facin moltes activitats conjuntes a l'escola, on estan agrupats nens des de P3 a 6è. Aquestes activitats es consideren molt enriquidores, tant per a uns com per als altres. Jo sempre dic que els petits potser absorbeixen uns aprenentatges de caire més tècnic dels grans i que els grans incrementen el seu nivell creatiu, ja que es contagien de l'esperit innocent dels més petits, fora d'estereotips, de prejudicis, de vergonyes, de pors... Els petits també s'espavilen més ràpidament a ser autònoms i els grans també aprenen a desenvolupar un sentit de responsabilitat vers els més petits.

Quines activitats conjuntes destacaria?

Les assemblees, el contacontes, els tallers de plàstica, els padrins de lectura i el pla català de l'esport. També

fem alguna sortida d'escola conjunta.

Té inconvenients l'escola rural?

És clar que sí, com tot, té inconvenients, però amb bona voluntat els trampegem com podem. Per exemple, hi ha cops que ens trobem amb agrupaments de quatre nivells d'aprenentatge en una aula i aquest desajustament requereix molt temps i molt d'esforç per part del mestre tutor per organitzar i vetllar per oferir una bona atenció a cadascun dels alumnes. Tenir més d'un curs o cicle dins l'aula comporta que, si hi ha una activitat on el tutor ha d'atendre només un curs o cicle, s'hagi de fer tot un muntatge organitzatiu.

Com és d'important formar part d'una ZER?

Ho resumiria dient que sumant esforços obtenim més recursos i més qualitat educativa. Per això, a tots els nivells es vetlla per fomentar i mantenir aquest caràcter comunitari i també per aquest motiu el lema de la ZER és "Junts creixem i aprenem!".

Com es va animar a ser mestra?

Crec que la indecisió i la precipitació em van portar a ser mestra. No sóc una mestra vocacional que, quan feia joc simbòlic de petita, ja apuntava maneres perquè adoptava aquest rol. Soc més aviat un cas atípic, en aquest aspecte.

A què es refereix?

Tota la vida havia dit que mai seria mestra, que em semblava molt avorrit fer sempre el mateix, el mateix curs, les mateixes coses, el mateix llibre. Imagina't la concepció de l'educació que tenia. Però va ser acabar l'institut, m'havia de decidir tant sí com no, i no sé per què l'últim dia i a última hora vaig fer el pas de posar en primer lloc de la llista de preinscripció de la Universitat de Girona l'opció de Mestra d'Educació Infantil. La indecisió em va portar a prendre una de les decisions més encertades que he pres mai.

Com defineix la seva feina?

Crec que és fresca, dinàmica, creativa i activa i això va molt amb el meu caràcter personal.

Què és allò que li agrada fer més amb els alumnes?

M'agrada simplement ser-hi i també tenir el privilegi d'aprendre amb ells i d'ells. M'agrada acompanyar-los en el seu camí de petites descobertes que van fent cada dia. M'agrada poder constatar aquella cara de felicitat extrema en veure que han aconseguit assolir un petit repte que saben que els ha costat cert esforç i també ser-hi quan no se'n surten i tenir el privilegi de poder observar les mil i una idees que s'empesquen per a obtenir allò que volen.

Font del document:
http://www.emporda.info/comarca/2017/04/08/nuria-port-mestra-lescola-viladamat/351231.html?utm_source=rss